

Előfizetési díjak:
egész évre 4 frt, fél évre 2 frt: községi jegyzőknek és tanítóknak egész évre 3 frt.
Magán hirdetések díja:
Háromszor hasábozott garmond sorért 5 kr: bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.
Hivatalos hirdetések díja:
Egyszeri közlésért tekintet nélkül a szöveg nagyságára, bélyegdíjjal, nyugtából bélyeggel és támlappal együtt 3 frt.
Nyilttér soronként 30 kr.
többesröri hirdetésnél kedvezmények nyujtatnak.

SZILÁGY-SOMLYÓ

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden csütörtökön.

A lap szellemi részét illető levelek a szerkesztőséghez, pénz küldemények és hirdetések a kiadóhivatalhoz címezendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Bérmentetlen levelek csak ismert kéztől fogadtnak el.

Régi nóta.

Március beálltával maholnap elkövetkezik az idő, mikor városunk szegényes utcáin itt is, ott is elkezdődnek az építkezések, tatarozások.

Sajnos, hogy nagyobb szabásu, vagy tömegesebb építkezésekre nem igen lehet kilátásunk. De hát még is csak akadni fog hol egy, hol más építés, ha más nem, hát meg fognak igazittatni a kerítések.

Ismét felszólalunk e kérdésben, hátha lenne valami eredménye.

Arról, mit már oly sokszor hasztalanul bangoztattunk, hogy új építkezéseknél, különösen utcatorba eső épületeknél a külső csinra s az utcák szélességére s legalább az egyenes vonalban való építkezésre ügyeljünk, ez alkalommal nem szólunk. Sokkal kisebb és még is messze kiható dolog az, amire e helyen a városi hatóság figyelmét felhívni nagyon időszerűnek tartjuk.

Igy tél utolján, tavasz nyíltával célszerű lenne ügyet vetni a város utcáinak járható állapotba hozására. Célszerű lenne a szokottnál nagyobb gondot fordítani arra, hogy az utcák, köztterek apránként, a kerítések, új épületek kisebb tolasával s emelésével el ne foglaltassanak, — feltöltendő gödrös utcák feltöltessenek, a fölös számmal mutatkozó pocétás helyek levezetessenek, a feltöltésre nem való helyek pedig a szomszédság önfejlő töltési mániájától hatósági beavatkozással is megvéddessenek.

A városgazda tegyen hetenként egy-két körutat, járja be apróra a város utcáit s ne várják a város előljárói, hogy az ilyes tulkapások

csak magánosok panaszaira kerüljenek elintézés alá.

Ha pedig akár magánosok panaszára, akár hivatalosan észlelt ilyes tulkapások kerülnek elbírálás alá, hagyjanak fel a mai modern világba már be nem illő pátriárkális elintézésel, hanem legyenek a közrendnek és a város vagyonának hivatott örei s a közérdeknek, mint azt városunk előljáróitól méltán várhatjuk, a magán érdeket nyakára ülni ne engedjék.

Vármegyei élet.

Szilágyvármegye törvényhatósági bizottsága a múlt hó 24-dikén hadadi báró Wesselényi Miklós főispán elnöklete alatt rendkívüli közgyűlést tartott.

A tárgyjegyzők első pontját a múlt év december havában jelentkezők hiánya miatt üresedésben maradt két szolgabírói állásnak választás után való betöltése képezte.

Báró főispán ur a kijelölő bizottságba a maga részéről Lázár István, dr. Petri Mór és Somogyi Kálmán bizottsági tagokat kérte föl, a közgyűlés pedig Kerekes József, Dull János és br. Györffy Pál bizottsági tagokat választotta meg.

A kijelölő bizottság a két állásra négy pályázót jelölt ki, kik közül Péchy Imre és Bay Ferencz egyhangu közfelkiáltással szolgabírákká választottak s kik a hivatali esküt a közgyűlés színe előtt nyomban letették.

A m. kir. kereskedelmi miniszternek 83942—895. sz. azon leiratát melyben a tervezett Zsibó-nagybányai h. é. vasut segélyezése ügyében m. évi 900. kgy. sz. a. hozott közgyűlési határozatot némi módosítással jóváhagyta, — közgyűlés tudomásul vette.

Valamint tudomásul vette a belügyminiszternek m. évi 109116. sz. azon leiratát is, mely szerint a vármegye közön-

ségének az árvaszék kezelése alá tartozó pénzek elhelyezése tárgyában kelt 927—1895. kgy. sz. a. hozott határozatának a pénzek ez évben való elhelyezésére vonatkozó részét tudomásul vette; azon részét azonban, mely a szóban forgó pénzek elhelyezésének 6 évenként való elhatározására vonatkozik, — jóvá nem hagyta.

A m. kir. belügyminiszter a vármegye által tenni szándékolt 40,000 frtos millenniumi alapítvány tárgyában kelt 94444—1895. sz. leirata a zilahi főgimnázium előljáróságának ugyane tárgyban kelt s időközben beérkezett kérvényével együtt tárgyalás végett a tavaszi rendes közgyűlésre tüzetett ki.

A debreczeni kir. főügyészségnek a zilahi kir. törvényszéki fogház építése tárgyában kelt átiratát a közgyűlés tudomásul vette, egyszersmind megbizta az alispánt, hogy a fogház részére szükséges vármegyei telekrészletek átadására vonatkozó szerződést állítsa ki s a vármegye közönsége nevében írja alá.

Győr sz. kir. város közönségének 252—895. sz. azon átiratára, melyben fölkéri a vármegye közönségét, hogy az Auszriával fennálló vám- és kereskedelmi szerződés megújításánál Magyarország közgazdasági érdekei érvényesítése, esetleg az önálló vámterület és külön jegybank felállítása iránt a kormányhoz feliratot intézzon, — a közgyűlés elhatározta, hogy a kérdéses ügyben feliratot intéz s annak készítésével és fölterjesztésével az alispánt bizza meg.

Zala, Trencsén és Szabolcs vármegyéknél pártolás végett átküldött azon átiratára, melyek mellett a belügyminiszter 93756. sz. s a szegény betegek gyógyszer-számláit a községek terhére utaló rendeletének hatályon kívül helyezését kérő felirataikat megküldik, a közgyűlés elhatározta, hogy e tárgyban szintén fölír a belügyminiszterhez.

Hunyadvármegye közönségének a difteritis elleni oltószernak a szegény betegek részére államköltségen való kiszolgáltatása tárgyában a belügyminiszterhez intézett s pártolás végett megküldött fel-

irata, — Barsvármegyeének a történet és régészet előmozdítása céljából mutatványul megküldött szabályrendelete, — Háromszékvármegyeének pártolás végett megküldött azon határozata, melyben a hivatalból üldözendő mezőrendőri kihágások tárgyában a bíraskodásnak a szolgabírákra ruházása iránt a földmívelésügyi miniszterhez felirat intézését mondja ki, — Hunyadvármegyeének a népoktatás államosításának kieszközlése tárgyában kelt s pártolás végett megküldött főirata — tudomásul vétetett.

A vármegye alispánjának a millenniumi bandérium, valamint a vármegyében rendezendő millenniumi ünnepségek tárgyában a tervezet elkészítése céljából, kiküldött bizottságok megállapodása alapján tett előterjesztésére elhatározta a közgyűlés, hogy

1.) fölkéri a főispánt, mint a bandérium szervezésére kiküldött bizottság elnökét, hogy a bandérium szervezése tárgyában a szükséges további lépések megtétele érdekében a központi országos szervező bizottsággal lépjen érintkezésbe.

2.) Május 10-dikét, a mikor az egész országban háláadó istenitiszteletnek fognak tartatni, az egész vármegyében a vallásos szertartásoknak szentelt ünnepé teszi. Május 12-én d. e. 11 órakor ünnepélyes közgyűlést tart. E közgyűlés tárgyat a főispán által tartandó megnyitó után az alispán által elmondandó emlékbeszéd fogja képezni. — A gyűlésről fölveendő jegyzőkönyvbe az egész vármegye területén működő vármegyei, városi tisztviselők és községi előljárók, valamint a törvényhatósági bizottság tagjainak nevei fölvetetnek s ez által megörökíttetnek.

3.) Megbizza az alispánt, hogy a tervezett bandérium számára szükséges diszlobogót haladéktalanul készíttesse el s az ünnepélyes közgyűlésen a vármegye közönségének mutassa be. Ugyanez alkalomra fölkéri a szervezendő bandérium tagjait, hogy a diszgyűlésen az ünnepély fényének emelése végett lehetőleg azon diszruhákban jelenjenek meg, melyekben a bandérium hódoló menetében fognak részt venni.

A „Szilágy-Somlyó” Tárcája.

Cserebogár ...

A hegedűn sir a nóta
Kávéházba' este óta.
Künn az utcán járnak, kelnek
Gazdag urak, meg szegények,
S míg az egyik meg se' hallja
A másikat oda csallja
Hegedűszó, siró nóta
Kávéházba' este óta.
Férje karján szőke asszony
Szép s fehér mint a lilom,
Kávéházba megy, leül
Cigány mellé közvetlenül.
Barna primás sötét szeme
Felvillan a két vendégre,
Az ur régi, hü pajtása,
A szép asszonyt meg csodálja.
Rá is zendit nemsokára
„Cserebogár ...” nótájára.
Mintha hurba lélek szállna
Kér, panaszol esdő árja ...
Asszony szeme könnytől fényes —
Az a primás leleményes!
Fehér arca haloványabb,
Aján reszkető árny támad,
Múlta viszi az a nóta ...
Mennyi történt két év óta!
Most, hogy ott zsong, esd fülébe
Halkan: „rózsámé lesznek-e?” ...

Eltemetett vágya dobban
S érzi fájón, egyre jobban.
Ránéhező sötét gyásza:
Kit szeretett, az elhagyta ...
Leányka volt, ifjú, szép,
Amint mondták: madonna-kép.
És a szíve ... balga szíve!
Azt imádtá, azt szerette,
Ki csak tréfált, játszott vele,
Kikacagta, elfeledte ...
Aztán jöttek komor napok,
Hulló könnyek, sóhajtások ...
Kín, lemondás, gyötörő bánat
Vont szívére örök árnyat.
Aztán mi jött? gazdag kérő
Erőltették ... és mit tett Ő?
Sirt, könyörgött szabadkozott!
Végre megtört ... reáhajlott ...
És azóta? semmi, semmi,
Csak megtanult lemondani.
„Elvirám! — szól és megfogja
Keskeny kezét férje ura —
Min tűnődöl olyan mélyen?”
„Gyönyörködöm a zenében ...”
És a kezét visszavonja,
Majd szívére reányomja
Csöndesitni dobogását ...
Álom, való, mit szeme lát?
Barna férfi szép Apolló
Szívet, lelket meghódító
Eszményképe, ideálja —
Lépett be a kávéházba.
Nem látta már két év óta
S ahl még tán szebb lett azóta! ...
— Megremeg a szőke asszony,
Mint a levél nyárfalombon —
Ne, ne lásson, ne ismerjen
Ily halványan, összetörten ...

Ne, ne tudja soha, soha,
Hogy a szívem őt siratja ...
„Menjünk innen, — szól csöndesen —
Menjünk haza, fáj a fejem.”
Mikor ki ér az utcára
Tört accordba sir utánna:
„Cserebogár ... cserebogár ...”
Nem hallgatlak én többet már!
— Szőke asszony kék szemébe
Könnny lopózik s hull szívére —
„Ily halványan, összetörten
Sohse' lásson, ne ismerjen! ...”

Czikle Valéria.

Örökké!

Régen történt. Akkor kezdett serkedni a bajuszom és bimbózni a szívem. Szerelmes voltam először. Persze, hogy a körülmények is úgy összejátszottak, hogy szinte muszáj volt, hogy szerelmes legyek. Nevelő voltam a nagyságos városi tanácsos urnál, ott benn Erdélyben egy kis városban, a hol minden pantallós ember nagyságos. Aladárkát tanítottam, a testvérkéjét Gizikét meg Adél kisasszonyt tanította, a nevelőnő.

Régen megíratott az már sokféle novellában, hogy a hol a nevelő ur és nevelő kisasszony egy fedél alatt minden nap összetalálkoznak, történni kell ott valaminek. Itt is történt. Hogyne történt volna? Adél kisasszony szép volt, aztán én sem úgy néztem ki akkor, mint most. Mások mondják, hogy a hajam nagysze-

rűen omlott a homlokomon le, a szemeim közé. A hangom olyan volt, hogy különösen mikor gyenge volt a délebed, olyan érzékenyen el tudtam fujni azt a nótát: „Az Isten is haragszik rád,” hogy a szomszéd borbélylegény mindegybe azt hajtotta: hogyha az ő gégeje úgy váltana, már régóta theátralista volna. Táncolni úgy tudtam, hogy azóta, ha a lábammal és nem a fejemmel akartam volna előre menni, régen miniszteri titkárrá lehetnék. Mindezek a kitünőségek eléggé lázba hozhattak egy nevelőnői szívet, a mely szívek az „Önagysága” szekatúrái után rendszeren a szerelemben szottak üdülést keresni. Én szerettem Adél kisasszonyt. Ő is engem, úgy látszott legalább. Szerelmünknek előjelei minden lépten — a már jól ismert formák szerint — mutatkoztak. Ugyanis mindig egymást néztük, de ha véletlenül összetalálkoztak szemsugaraink, elkaptuk fejünket hirtelen, mint a hogy illik ilyen állapottal. Egymáshoz nem igen szólottunk, de annál mélyebeket és hosszabbakat sóhajtottunk. Kezeink úgy véletlen akarattal igen sokszor egymáshoz értek, lábaink is olykor nagyon vonzódtak egymáshoz az asztal alatt. Szóval észrevettük mi, hogy harcban vagyunk egymással, csak a döntő ütközet volt még hátra.

Elérkezett ez is, éppen a szerint, mint a hogy a novellákban szokás. „Önagysága” látogatába ment. Gizike — csak úgy véletlenül — elment egy kis barátónjéhez, Aladárka ott magolta a harmadik szobában: „mensa, mensae: asztal;” mi pedig, t. i. én, meg Adél kis-

4.) Megkeresi Zilah és Sz.-Somlyó r. t. városok, valamint Tasnád nagyközség közönségeit az iránt, hogy a törvényhatóság részéről felküldendő bandériumban magukat egy-egy, saját költségükön kiküldendő tag által képviseltessék. Zilah város közönségét még arra is megkéri, hogy a május 12-diki ünnepség folytatásaként nép-ünnepélyt rendezzen s ez által a vármegye által rendezendő ünneplésben vegyen részt.

5.) Végre kimondta a közgyűlés, hogy abban az esetben, ha önként vállalkozó zászlóvivő nem ajánlkoznék, egy zászlóvivőt s mellé két csatlóst minden körülmények között a vármegye költségén felszerel és a bandériumba felküld. A felmerülő költségekre pedig a majorsági alapból 2500 forintot ezennel folyóvá tesz.

A vármegye főispánjának azon értesítését, amelyben tudatja a közönséggel, hogy Bíró Ferenc tb. főügyész és br. Györffy Pál tb. főszolgabíró ezennel állásukról lemondottak, a közgyűlés tudmávette.

A kucsói képviselőtestületnek m. évi 23. sz. a községi jövedelem ajándékozását kimondó határozata, a Kiss József körjegyző által közbevetett fellebbezés következtében, megsemmisített.

Lieberman Jónás krasznai lakosnak az odaváló képviselőtestület által temetőhely kérdésében hozott határozat ellen beadott alaptalan felebbezése elutasított.

Tudomásul vette a közgyűlés az alispán azon jelentését, melyben tudatja, hogy a budapesti áll. közép ipariskolánál a vármegye által tett alapítvány 100 frt kamatait a f. évre Éltető Sándor, zilahi illetőségű s jó előmenetelű szegény sorsú növendéknek adományozta.

Náprád községnek ingatlan birtok átruházását kimondó határozata feloldott.

A peéri hegyi tanácsnak szőlőhegyi szabályrendelete pótlás végett visszadatott.

A m. kir. belügyminiszternek a vármegyei házi pénztár 1896. évi költségvetése tárgyában 13223. sz. azon leiratára, melynek értelmében a rendszeresíteni elhatározott új tisztviselői állások s a vármegyház-építési alap javadalmazására előirányzott összegeknek az államkincstár terhére leendő engedélyezéseért ujjalag föliratot intéz a belügyminiszterhez. Együttal fölkeri annak engedélyezésére is, hogy az árvaszéki jegyző a közigazgatási ügyek ellátásánál is alkalmaztassék.

A dabjoni kör községeinek azon pótszabályrendelete, mely szerint a körjegyzői fizetést a megszüntetni tervezett körközigazgatási állás javadalmazásával kívánja fölemelni, mint törvénytelen, elutasított.

asszony ott maradtunk az ő illatos kis szobájában.

Az már magától értetődik, hogy most mi következett. Édes butaságok egész addig, míg egy merész pillanatban elcsattant az első csók, a melyről az mondatik, hogy mikor haldoklik az ember, akkor is az ajkán van az ize. Tűzben égett még a fülem hegye is a kimondhatatlan gyönyörtől. Én szerettem volna ebben az állapotban maradni akár az ítéletnapig, de Adél beszámíthatóbb állapotban volt, mint én, és óva figyelmeztetett „Önagysága“ hazajövetelére.

Válnunk kellett tehát, de a világért sem mentem volna úgy el, hogy meg ne kérdezzem még egyszer:

— Ugy-e szeretsz?!

Oda hajlott a vállamra, mind a két kezével átkarolta nyakamat és úgy sugta a fülembe:

— Örökké!!

*

...Mint rendesen a tanóra után szoktam, az Adél szobája felé tartottam, hogy végzett unalmas dolgaim után közösen üdüljünk, de most éppen akkor lépett be hozzá Szikfű Leánder, aki okleveles gyógyszerésznek írta magát és mindig jószagu volt, az arca nagyon gödrös volt ugyan, de igen vastag arany óraláncsal birt. Eh — gondoltam — hadd teljék kedve annak a ragyás patikusnak is, hadd boldoguljon szegény, hiszen úgy is mehet oda már, az Adél szerelme enyém már örökké. Nem mentem be Adélhoz. Elindultam sétálni, bebarangoltam a félvárost, de mindig ott furkált a lelkem körül az a kérdés: vajjon mit csinálhat ott nála az a ragyás patikus?

Nem tudtam nyugodni, vissza mentem Adélhoz. Megállottam az ajtónál. Szegény, nem szegény, benéztem a kulcslyukon. Bár ne tettem volna. Adél oda volt hajolva a vállára a patikusnak, két karjával átfonta a nyakát és tisztán hallottam, a mint a fülebe mondta:

— Örökké!!

Cigányi községnek az osztatlan közös legelő használatára nézve hozott határozatát a közgyűlés átdolgozás végett visszazaadni határozta.

Kémer és Márkaszek községeknél azon határozatait, melyekben kimondják, hogy a tervezett sz.-somlyó—margittai vasút építéséhez törzsrészevények ellenében 10 év alatt lefizetendő 500—500 forint járulnak, jóváhagyattak.

Valamint jóváhagyattak még Bábca és Sülelmed községeknél ingatlan birtok vásárlását kimondó határozatait s a Kémer község által kiállított törlési nyugtát.

Tébi Zsigmond sz. somlyói kalaposiparosnak azon kérelme, melyben a sz.-somlyai heti vásárokról az idegen községbeli kalaposok eltiltásáért folyamodik, mint indokolatlan, elutasított.

Községi pótdadó törlések, községi költségvetések letárgyalása s a közgyűlésről nyomban felvett jegyzőkönyv hitelesítése után báró főispán ur az ülést d. u. fél 2 órakor bezárta.

„Szilágy.“

Városi közgyűlés.

Szilágy-Somlyó város képviselőtestülete f. évi február hó 29-ik napján Gencsy Sándor polgármester elnökle alatt rendkívüli közgyűlést tartott. A gyűlésben jelen voltak Zobel Lipót, Mile Mihály, Huberth Jenő, Bartha Endre, Adler Jónás, Gyurkó József, Lisztai Imre, Benkő Pál, Lang József, Lang Mór, Brüll Sámuel, Brüll Károly, Róth Lajos, Bikfalvi András, Szabó Ferenc városi képviselők, Hegedűs Sándor rendőr főkapitány, Faragó Sándor tiszti ügyész, Papp Tódor városgazda, Emmer Mór állatorvos és Svaiczter Gábor főjegyző.

Huberth Jenőnek és a sz.-somlyói rom. kath. egyháznak a Kraszna folyamán fennálló lisztelő malmuk újból építésével kapcsolatos víziművek építése engedélyezése tárgyában megküldött alispán értesítését, illetve engedélyezési okirat tudomásul vétetett, — s a város polgármestere megbízott, hogy az engedélyezési okiratban különösen kiemelt vízügyrendészeti kötelezettségek betartását szigorúan ellenőrizze.

A „Mária Jozefinum“ menedékház felállítási költségeihez való hozzájárulásul egyszer s mindenkorra 4 korona szavaztatott meg.

Emmer Mór városi állatorvostól a hivatalos eskü bevételét.

A millenium megünneplésére vonatkozó polgármesteri előterjesztésére s ezzel kapcsolatosan Szilágyvármegyének az iránti megkeresésére, hogy a megye törvényhatósága által felküldendő bandériumban magát a város is egy taggal saját költségén képviseltesse — kimondta a közgyűlés, hogy a milleniumi ünnepségek rendezésére vonatkozólag — különös tekintettel a f. évi május hó 10-én az egész országban tartandó szertartásokra, polgármester elnökle alatt egy bizottság küldet ki Zobel Lipót, Böllőni Sándor, Hegedűs Sándor, Lang József, Márkus Gusztáv, Szabó Ferenc, Svaiczter Gábor, Bartha Endre, Lukátsffy Ödön és Brüll Sámuel tagokból, mely bizottság az ünnepély miként való rendezésére javaslatának 30 nap alatt beadására utasított. A vármegye törvényhatósági bizottságának megkeresésére vonatkozólag pedig kimondott, hogy a vármegye által felküldendő bandériumban a város legalább is egy bandériális taggal fogja magát képviseltetni. Ugyanazért a millenárius ünnep iránti javaslatételre kiküldött bizottság elnöke megbízott azzal, hogy ezen a várost képviselő bandériális tag kiküldetésének módozatára nézve javaslatát a kitűzött határidőben szintén adjabé. A várost képviselő bandériális tag kijelölésénél lehetőleg első sorban az önként és saját költségén jelentkező, másodszorban városi képviselő, városi polgár és városi tisztviselő sorrendje tartandó szem előtt.

Lehner Sándor budapesti lakos kérelmet adott az iránt, hogy a „Vadkert“-en levő falerakodó hely bérletéről állásba tudomásul vétessék. Mely kérelemnek azon részét, hogy a bérletéről önként lemond, a képviselőtestület tudomásul vette, s részére a letétben őrzött óvadék kiadását elrendelte, — a kérést nyevő által lefizetett 1 és fél évi bérösszeg visszatérítésére nézve azonban megbízott polgármester, hogy kérelmezővel a kiegyezést megkísértse s egyben felvilágosítandó bérő, hogy a bérösszeg visszatérítése nem követelhető, mert az 1 és fél évi időtartam alatt a bérletterület bérő rendelkezésére állott. Egyidejűleg a vadkerti fa- és kőlerakodó hely bérbeadása kimondott s az árverés utján

bérbeadás foganatosítására Faragó Sándor tiszti ügyész elnöksége alatt Svaiczter Gábor főjegyző és Lang József bizottsági tag küldettek ki.

A városi taksás telkek megváltása kérdésében beadott polgármesteri előterjesztés a képviselők kevés számban megjelenése miatt nem volt tárgyalható. Ugyanazért ennek tárgyalására 15 napon belül újabb közgyűlés fog összehívatni, mely gyűlésben a megjelenők, a képviselők számára való tekintet nélkül, véglegesen s érdemileg fognak határozni.

Az alsó-fehérmegyei történelmi, régészeti és természettudományi egyetel felhívására a Maros Szent Imrén felállítandó Hunyadi-emlék létesítési költségeire a képviselő 20 koronát szavazott meg.

A régi vármegyház újból építése tárgyában a polgármester bemutatja a Halász Márton zilahi építész által készített tervrajzot s közli, hogy ezen bemutatott tervrajzban a régi és még nagy részben jó karban levő falaknak költségkimelés okából leendő felhasználása — dacára polgármester által adott ilyen irányu utasításnak — benn nem foglaltatik. Ezzel kapcsolatban olvastatott Besenczi Péter sz.-somlyói építész kérelme, mely szerint a régi vármegyház telken emelendő új épület tervrajzát a Halász Márton tervétől eltérőleg a városra nézve nagy költségmegtakarítással elkészíti s arra tíz napi időhaladékot kér. A közgyűlés kimondotta, hogy Besenczi Péter tervrajza és költségelőirányzata is bevárando, s ugyez, mint a Halász Márton terve és költségelőirányzata is egy-egy építész szakértő bizottság által felülvizsgáláandó leendő ezen felülvizsgálat eredményéhez képest a tervrajzok el, vagy el nem fogadása felett fog határozni.

Olvastatván a Szilágy-Somlyón felállítandó állami szőlőtelep felállításá tárgyában a földm. m. kir. miniszteriumhoz felterjesztett kérelem elintézésének meg sürgetése iránt beterjesztett polgármesteri javaslat, — kimondta a közgyűlés, hogy az állami szőlőtelep létesítése tárgyában felterjesztett kérelem mielőbb elintézése tárgyában a földmiv. miniszteriumhoz indokolt felirat intéztessék.

A városi közlegelő hasznosítása tárgyában polgármester előterjeszti, hogy a városi képviselőnek 6 számu határozata pontosan végrehajtatott, az állattartó gazdák hirdetményileg és egyenként is felhívtak arra, hogy állataikat a közlegelőre bejelentsek s mégis csak 29 darab marha lett bejelentve, — ez pedig oly csekély létszám, hogy az ezek után befolyó jövedelem a bikák tartásának költségeit sem fedezné, — javasolja, hogy a városi legelő s a város tagbirtoka nyílt árverésen haszonbérbe adassék. Mely előterjesztés tudásul vétetvén és elfogadtatván, kimondotta a közgyűlés, hogy a város tulajdonát képező legelő és tagbirtok nyílt árverésen haszonbérbe adassék és pedig tekintettel azoknak fekvésére és elhelyezésére úgy a legelő, mint a tagbirtok több részekre osztva adassék ki, — és pedig a „Csermeget“ és a mellette lévő tagbirtok külön, a „Korlát“ legelő külön, végre a többi egyes kisebb-nagyobb részletek ismét külön bocsátassanak árverés alá. Minek fogantatására Faragó Sándor tiszti ügyész elnöksége állott Huberth Jenő v. képviselő, Svaiczter Gábor főjegyző és Papp Tódor város gazda tagokból álló bizottság küldetett ki. A árverési föltételek aként állitandók össze, hogy az összes legelő és tagbirtok kikiáltási ára évi 500 forint s a haszonbéri idő 3 év legyen.

Dr. Kálmán Ignác jelentti, hogy az 1896-ik évre a városi képviselőben megillető virilis jogáról lemond, s a képviselőben csak mint városi tiszti orvos kíván részt venni. Ezen lemondás tudásul vétetvén, a virilisek rendes tagjai közé a legtöbb adóval következő póttag Porjesz Sámuel 164 frt 71 kr. adóval a rendes tagok közé felvétetni határozott.

Sós László a várostól haszonbérlet földet hátralék bérösszegét a tagosítás folytán közbejött birtokváltozás folytán elengedni kérte. Nevezettnek 15 frt bérhátralékából 5 frt elengedtetett.

Borsos János városi adópénztári elnök 120 frt fizetési előleget kért, mely előleg részére megszavaztatott. Minthogy azonban kérelmezőnek hivatali állása f. évi december hó 31-én újból választás útján lessz betöltendő s ez okból az előlegezés ez időn tul nem mehet, az előleg oly föltétel mellett adatott meg, hogy azt 13 forintos havi részletekben tartozik visszatéríteni.

Az ezredéves ünnepély Krasznán.

(A millenárius nagybizottság ülése febr. 23.)

Közelg a kikelet. A fehér szemfödél eltűnt a láthatárról, csak itt-ott a magas hegyek csúcsein csillámlik még föl a hó, megtörve az éltet hozó nap verőfényes, meleget öntő sugaraiban.

Mindenki vágyva, óhajtva néz a közelgő tavasz elé. Nem hiába. Megjönnek majd a mező, erdő zenészei, gyorsabban, mint máskor, ők is készülnek ünnepelni velünk. Az ő kedves, csicsergő danájuk el fog ütni az eddigi dallamuktól, dicsőhimnusz lesz az, meleg és érző. Bennük is meg van a hála. Otthonról jönnek ők haza; tudják ők jól, hogy az édes anya, a drága szülőföld nagy ünnepélyre készül.

A négy folyam s a hármas bérce között erdőn, mezőn, falun, városban minden elcsendesült, az emberek, a pór, úgy mint az ur csak egyről beszél: hogyan lehetne minél szebben, jobban, nemzetiesebben megülni az ezredévek fordulóját.

Van-e magyar, vagy bárki, ki szerint e hont s annak javát, dicsőségét szíven hordja, hogy büszkeséggel ne teljék el szíve, kimondva e szót: Ez red év.

Hány nemzet tűnt el azóta, kik erőben, hatalomban nagyok, dicsók valának? S mi azokhoz képest egy maroknyi nép, megállva a népek harcüzdelmei közt s azok életfentartásukért sokat és véresen küzdve is él magyar nemzetem e hazán! És élni fog a további ezredéveken át.

Satnya unokái lennénk nagy őseinknek, ha e nagy napokat csak úgy észrevétlenül hagynók magunk fölött elsurranni, — érdemeitlenek arra, hogy e szent napokban élünk.

Nem, mi is megünnepejük. Az ország szíve nagy, világra szóló ünnepségekre készül, ott lesz a legelső magyar ember is. Tanúságot teend arról, hogy a nemzet öröme, az ő öröme.

Mi is ünnepeünk. A dalkör kezdeményezte Nagy Domokos elnök indítványára.

Kraszna közönsége lelkesen fogadta osztálykülönbség nélkül? Nem! A legfőbb napnak is van árnya, így a milleniumi ünnepnek is. Az oláhság tüntet, ő nem ünnepe, nem vesz tudomást a nemzet örömeiről. Miért? Mikor akar? Akkor ünnepe talán, mikor Oláhország ünnepl ezredéjét? Vajjon meggondolták jól, hogy mit tesznek a polgári és egyházi vezetők? ...

Az oláhok azt írják, hogy ők e haza, a mit ezer év óta Magyarországnak neveznek, már ős lakóik. S kérdem, ha ez az állításuk igaz volna is, miről tanuskodik az, hogy nyelvben és vallásban ma is élnek? Nem-e arról, hogy a magyar nemzet, a mely őket meghódította, nem tette szolgálkka, hanem testvéreikül fogadta, s hagyta békén élni, beszélni nyelveket; ez a nagyelkü nép, melyet magyarnak neveznek, nem érdemel annyit, hogy ezredéves ünnepélyén velük ünnepeljen?

Krasznán minden egyesület, felekezet elküldötte képviselőjét az ezredéves ünnepélyt rendezendő bizottságba, csak egyedül az oláh hitközség nem.

Uraim, az actió majdan reactiót szül.

Még nem késő, a hiba megtörtént, egy kis jóakarát s minden rendbe jöhet.

De sajnos, e tünemények, a mint a jelek mutatják, nem helyi, hanem országos.

Krasznán az elértekezletre — febr. hó 23-án, — melyen az alakulás is megtörtént, elküldötték képviselőiket: az „Olvasó-egylet“, „Ev. ref. egyház“, a „Rom. kath. egyház“, „Izraelita egyház“, „Önk. tüzoltó-egylet“, „Ipartársulat“, Kraszna nagyközség képviselője, „Önképző zene-kör.“

Nagy Domokos megnyitva az ülést, ecsetelte az ezredéves ünnepély jelentőségét s örvend — a mibe nem is kételkedett — hogy az egyházak és testületek ily szép számmal képviseltetik magukat, a bizottságot megalakultnak jelentette ki.

Felhívta a nagybizottságot, hogy kebeléből egy elnököt, alelnököt, pénztárost s jegyzőt válasszon.

Az értekezlet egyhangu lelkesedéssel elnökké Nagy Domokost, alelnökké Lázár Gejzát, pénztárossá Lengyel Istvánt, jegyzővé Zoványi Lajost választotta.

A bizottság további tanácskozás rendjén kebeléből egy szűkebb bizottságot választott, melynek feladata lesz a nagybizottság elé egy kész programot kidolgozni s azt megvitatás végett előterjeszti.

A szűkebb bizottság tagjaivá lettek a fentiekén kívül: Wargha Gyula, ifj. Kövesdy Elek, Belle Gyula, Sarkady Gyula, dr. Steiner Mór, Rozsnyai Lajos,

Felekán Oktáv, br. Györffy Pál, Torma András, Bikfalvy Zsigmond.

Az így megalakult bizottság lelkes hangulatban oszlott szét, hogy mielőbb ismét egybe jöjjön megbeszélni a milleniumi nagy ünnepi számot.

Ha fényt nem is tudunk majd talán olyat kifejezni, mint egyes vidékek, városok, — de érzésben, lelkesedésben, hon-szerelmében egyikek leszünk.

Föl, munkára tehát!

Busmagyar.

Szilágy-Somlyó, 1896. március 10.

A „Szilágy-Somlyó“ folyó évi 9-ik számában „Egy városi képviselő“ (?) a szilágy-somlyói óvoda ügyében közleményt tett közzé, válaszul ebben a „Szilágy“ folyó évi 8-ik számában „egy közigazgatási bizottsági tag“ cikkére.

Mínt hogy „a városi képviselő ur“ (?) többek között ezeket mondja: „pedig gyanítom, hogy a bizottsági tag ur azon városi képviselők egyike, kik az óvoda vagyona rendezésére kiküldettek“, — s mínt hogy a vármegyei közigazgatási bizottságnak tagjai között egyedül én vagyok egyszersmind Szilágy-Somlyó város képviselő testületének tagja, kétségtelen, hogy a „városi képviselő“ (?) ur engem ohajtott ezen ügy megvitatásába beugratni.

Dacára annak, hogy egyáltalában nem érzek sem kedvet, sem hajlamot hirlapi polemikába bocsátkozni, mégis — miután csekély személyem a „városi képviselő“ (?) ur által ily vehemensül megtámadva lett, — kénytelen vagyok az eldobott keztyűt felvenni, s a „városi képviselő“ (?) ur cikkére egy pár megjegyzést tenni.

Általánosságban kijelentem, hogy a „városi képviselő“ (?) ur nagyon helyesen tette, hogy a „Szilágy“ cikkére válaszolt, mert nézetem szerint csakis jót eredményezhet az, ha egy közérdekű ügy a nyilvánosság előtt minden oldalról megvilágíttatik; de ezzel szemben sajnosan kell tapasztalnunk, hogy bármily nagy fontosságú közügyben is nálunk senki tárgyilagosan fel nem szólhat, nézetét nyilvánosságra nem hozhatja a nélkül, hogy a legnagyobb személyeskedéssel ne találkozzék, ez pedig a közügy ártalmára van s annál is inkább sajnósa, mert mindezen személyeskedés, gyanúsítás, „befektetési tendencia“ csakis a hatalom féltéséből származik.

De nem személyeskedem, nem követem ezen téren „a városi képviselő“ (?) urat, hanem azt az egyet mégis engedje meg nekem a nagy közönség bírálatára bocsátani, hogy van-e a „Szilágy“-ban „egy közigazgatási bizottsági tag“ által közzétett cikknek egy szavában is Szilágy-Somlyó város képviselő testülete ellenében nem tisztességes kifejezés? És itélje meg a nagy közönség, hogy a tisztesség fogalmával egyezik-e azon eljárás, hogy a „városi képviselő“ ur titokban — álnév alatt — engem nyíltan megtámad, és személyeskedéssel, a közigazgatási bizottság félrevezetésével, a városi képviselő testület határozatainak ignorálásával, ezen testület iránti tiszteletlenséggel, kihívó — fennhéjázó modorral, s a jó Isten tudja még minő nagy bűnökkel gyanúsít és vádol.

A „közigazgatási bizottsági tag“ cikket én nem védelmezem, mert arra magamat illetékesnek nem tartom, de különben is az védelemre nem szorul, miután az a kérdéses ügynek hivatalos és hiteles adatokkal támogatott tárgyilagossá előadása, melyeknek megcáfolásába a „városi képviselő“ (?) ur bele sem bocsátkozott, — hanem a „városi képviselő“ (?) ur cikkének egy pár részére tesztek észrevételt.

Azt mondja a „városi képviselő“ (?) ur, hogy a „közigazgatási bizottsági tag“ Szilágy-Somlyó város „képviselő testület“ megtámadta. Ugyan kérem a „városi képviselő“ (?) urat, honnan vette ezen állítását? Hiszen a „Szilágy“ cikkének egy szavában sincsen érintve a városi képviselő testület, hanem igenis Szilágy-Somlyó hatósága s annak élén a polgármester, ki egyszersmind az óvoda felügyelő bizottságának is elnöke volt. Hogy pedig a „közigazgatási bizottsági tag“ a városi képviselő testületet nem támadta meg, kitűnik azon körülményből, is, hogy az óvoda ügyével a képviselő testület 1891. év óta nem foglalkozott, az 1894. év október 18-án kiállított szerződés, a közigazgatási bizottságnak 428—1895. számú határozata, a 3399—1895. tkvi szám alatt beadott átírási kérelem, s a tulajdoni jognak telekkönyvi átírása a képviselő testületnek bejelentve, bemutatva soha sem

volt; ezek mind a városi hatóságnak, illetve a polgármesternek ténykedései; s éppen ez okból azokért a városi képviselő testületet a „közigazgatási bizottsági tag“ cikkében azon erősebb kifejezésekkel nem is illethette.

Azt mondja továbbá a „városi képviselő“ (?) ur, hogy az illető „közigazgatási bizottsági tag“ „Szilágy-Somlyó város képviselőtestületét felettes hatósága ellen való tiszteletlenség, engedetlenség, és felsőbb hatósága határozatának kijátszása vádjával illette — pusztán a ma tényből kiindulva, hogy a képviselő testület a vármegyei közigazgatási bizottságnak az óvodai alapítványi ingatlan visszatelkekönyveztetését elrendelő, határozata ellen felebbezéssel élni merészelt.“ Ha már merészségről van szó, azt kérdem én az igen tisztelt „városi képviselő“ (?) urtól, hogy merészeli Ön a napnál világosabb dolgot ennire elferdíteni? ezzel ugyan célját el nem éri, hogy az ügynek legfontosabb kérdéséről a figyelmet ferdtésekkel elvonja. A „közigazgatási bizottsági tag“ cikkében a felebbezésről egy árva szó sincsen, arról a „közigazgatási bizottsági tag“ valószínűleg nem is tudott, hanem igenis a felett mondtotta ki szabadon igaz véleményét, hogy Szilágy-Somlyó város hatóságának, illetve polgármesterének azon tényében, hogy a közigazgatási bizottságnak 1895. évi május hó 13-án hozott 428. közig. számú azon határozata ellenére, melyben Szilágy-Somlyó város hatóságának kérelmére megtagadta az óvoda alapítványi vagyonának a város tulajdonába átadását, mégis 1895. év május 30-án 3499—895. tkvi szám alatt azt a város a saját nevére telekkönyvezette: a felettes hatósággal szemben tiszteletlenség, engedetlenség és kijátszás nyilvánult, — vagyis más szóval, a felettes hatóság rendeletét ignorálva — azt a háta mögött lefözte. Ezen tényt elferdíteni nem lehet!

Nem reflektálok a cikk többi részére, csak azt jegyzem meg, hogy a „városi képviselő“ (?) ur állítása szerint az óvoda vagyonát a város még 1880. évben hatósági kezelése alá vevén, a „közigazgatási bizottsági tag“-nak cikkében előterjesztett számítása nem helyes, mert ez esetben a bevételi többlet nemcsak az 1891—1895. évekről lesz számítandó a város terhére, hanem 1880. év óta, melyből következtetve, a bevételi többlet ezen 16 év alatt — tekintettel arra is, hogy ezen időben az óvoda vagyonát képező nagy szőlőterület még nem volt elpusztulva — bizonyosan jóval felülhaladja a 10,000 frtot, mely a város céljaira fordítottat.

Az ezen ügyben felmerült törvényes kérdések felett az illetékes legfelsőbb fórum fog határozni, s épen ezért azoknak megvitatásába nem bocsátkozom, az oknéküli és felesleges munka lévén; hanem a „városi képviselő“ (?) urnak azon kifejezésére, hogy „a cikkíró ur eljárása legalább is nem tisztességes dolog“, — azt válaszolom egy szerűen, hogy több mint 20 év óta vagyok a városi képviselő testületnek tagja, de még eddig nem tapasztaltam, hogy bármely képviselő is nagyobb tisztelettel viseltetett volna ezen testület iránt — mint én, — s már 14-ik éve, hogy a vármegyei közigazgatási bizottságnak tagja vagyok, de nem hittem, hogy még eddig ezen állásomból kifolyólag akár egyesek, akár testületekkel szemben kihívó modort tanusítottam volna; ez csak a „városi képviselő“ (?) urnak felfedezése — helyesebben ráfogása.

Egyébiránt — miután látom, hogy a „városi képviselő“ (?) ur oly igen érdekelve van az ügyben, úgy az óvoda, mint a város érdekében felkérem, hogy a legközelebbi képviselői közgyűlésen legyen szíves egy határozott indítványt tenni arra nézve, hogy kérje fel a képviselő testület a közoktatási miniszter urat arra, hogy ezen óvodai ügynek szigorú megvizsgálására saját kebeléből küldjön ki egy érdektelen biztost. Azt hiszem, ez lenne a leghelyesebb, mert ez uton igazán kitűnnék, — hogy kinek van igaza.

Ezen ügyben ez volt első és utolsó felszólalásom s ezzel a vitát magam részéről befejeztem.

Somogyi Kálmán,

vármegyei közigazgatási bizottsági tag és Szilágy-Somlyó városi képviselő.

A király szobái a kiállításon.

A hatalmas történelmi épületesoport fejedelmileg komoly román részében, a legrégibb és legszebb magyar építészeti emlék, a jaálki templom fölségesen szép bejárájának tőszomszédságában serényen folyik a munka a legdiszesebb, legpom-

pásabb termék belső berendezésén és földszítésén. A kiállítás legfőbb protektorának, I. Ferencz József apostoli királynak terméi lesznek ezek.

Most tíz éve külön királypavillonja volt e kiállításnak s az első terv itt is külön épületben akarta elhelyezni a legfőbb védő termeit. De utóbb megváltoztatták ezt a tervet: minden tradíció azt kívánja, hogy ő felsége ott fogadja a külső országok uralkodóit és fejedelméit, ahol összes elődeinek és őseinek kincsei, emlékei, ereklyéi hirdetik Magyarország ezeresztendő dicső multját. A honfoglaló Árpád, vallásalapító szent István korának emlékei közt vannak a király terméi. A kor stílje és ő felsége izlése egyaránt megkívánták, hogy ríktó pompa helyet nem es izlés, egyszerű, de fejedelmi dísz tegye valóban fejedelmivé ezeket a termeket.

Egy óriás előcsarnokon három terme és egy toalette-szobája lesz a királynak. Az előcsarnok fagerendás menyezetet kap, középkori stílben s középkori egyszerű dísz borítja a falakat is. Innen hatalmas szárnyas ajtókon egy nagy terembe jutunk, amelynek csudaszép menyezete ugyancsak fából való s kapétákra van osztva, amelyek a pécsi székesegyház kápolnájának mintájára rendkívül gazdag színezést kapnak. A teremnek három hatalmas ablaka van, melyekbe az üvegfestés remekei kerülnek. Az elsőben szent István, a másodikban szent László, a harmadikban szent Margit alakja lesz s mindegyik szentet gazdag díszítésű, középkori izlésű keret fogja körül. A terem falai egészen egyszerűek, mert ez a helyiség esetleg kiállítás is lesz s mindenesetre váróterem azok számára, akik bebocsátást várnak ő felségének még ezután következő intim termeibe. Ezért a terem egyik oldalán faragott emelvényes pad vonul végig, amelyen kívül még tizenkét régi modoru, érdekesen faragott szék lesz a szobában a várakozók számára.

A most következő szoba a király fogadóterme. A terem boltozatos; a boltozatokat és falakat román-stíliú gazdag festés díszíti. Egy fülkében román izlésű nyugvóágy lesz ő felsége számára; maga a füke nehéz, drága szövetekkel van bevonva. Egy kemény kőből faragott, gazdagon díszített kandalló a menyezetig ér föl, előtte pompás faragású, széles, kényelmes pad foglalja el a szoba közepét. A butor mind román stíliú, s valamennyi közt legszembeötlőbb egy gyönyörű faragott láda.

(Vége köv.)

Ingatlan birtok változások.

A zilah-i kir. járásbíróság területén. Kovács Miklós megvette Somogyi József sarmasági szántó és kaszálóját 270 frtért; Kun Gyula és neje Éltető Ákos és társai zilahi házát 3000 frtért; Szakács István Tóth B. József zilahi házát 400 frtért; Bodor Mária Tuuyogi András kis-dobai külsőségét 140 frtért; Viski József Sós Károly debreni külsőségét 200 frtért; Weisz József és neje Nyegritás Vasilika és neje szt.-péterfalvai külsőségét 600 frtért; Cell Lőrinc Jó Joon és Nyikuláj moigrádi összes külsőségét 1210 frtért; dr. Sámköcy Lajos és neje Csató Károly ördögkúti és magyar-egregyi birtokát 4000 frtért; Gombos Sándor és neje Pápai Samuné zilahi szőlőjét 160 frtért; ifj. Péntek Farkas és neje Szilágyi Etelka és Berta zilahi ház és kertjét 3000 frtért; Róth Háni Gottlieb Sámuel zilahi házbeli részét 600 frtért; Demjén András Rác Erzsébet goroszlói belsőségét 300 frtért; Süle Sándor, József és Madi László Kincses János és neje és Kincses Pál érszentkirályi birtokát 600 frtért; Tarpai Sándor és neje Asztalos Ferenc és társai zilahi házát 460 frtért; Kurtyán Nyikuláj és társai Friedmán Záli Deutsch Mózesné gurzófalvai erdőiletményét 1445 frtért; Nyegrán Nyikuláj és neje Marinkás Zsófia és Palagya káspataki összes ingatlanait 300 frtért.

Különfélek.

— *Mai számunkhoz negyedév hirdetési melléklet van csatolva.*

— **Egyházmegyei gyűlés.** A sz.-szolnoki ev. ref. egyházmegye közgyűlése, mely városunkban e hó 3-án élénk érdeklődés mellett folyt le, az egyházmegyének 4 egyházmegyére felosztását tartalmazó bizottsági javaslatot 22 szóval 11 ellen tárgyalás alapjául sem fogadta el. Ugy látezik, hogy a felosztás eszméje még sincs éppen olyan népszerű, mint az indítványozók hitték.

— **Új szolgabírák.** A közelebbi vármegyei közgyűlésen a még üresedésben volt két szolgabírói állásra négy pályázó jelölt közül közfelkiáltással Péchy Imre és Bay Ferencz lett megválasztva. Vármegyénk főispánja előbbi a zsiói, utóbbi pedig a zilahi főszolgabíróshoz osztotta be.

— **Március 15-ikét** az idén városunkban

a millenáris év alkalmából a szokottnál is nagyobb díszel fogják megünnepelni. Az ünnepély rendezését az uri kaszinó vette kezébe. Mint értesülünk, a program már teljesen készen van, miből egyelőre csak annyit árulhatunk el, hogy este műkedvelő előadás lesz a színházban, előadás után pedig valamelyik vendéglőben társas vacsora.

— **Kinevezés.** Bartha Kálmán végzett jogászt vármegyénk főispánja közigazgatási gyakornokká kinevezvén, szolgálatátelre a sz.-somlyai főszolgabírói hivatalhoz osztottat be.

— **Jövedelemadó tárgyalások.** A szilágy-somlyói m. kir. adóhivatal területére 1896—1898. évekre alakított egyenes adókvitő bizottság tárgyalásait Szilágy-Somlyón a városházánál mindég reggel 8 órai megkezdéssel következő sorrendben fogja megtartani: Március 12. Percsen, Badacsony, Szécs, Hidvég, Somlyó Györtelek, Ilosva, Lompért, Hosszumező. — Március 14. Gyümölcsös, Jaász, Várailja, Magyar-Patak, Bagos, Borzás, Zovány, Ipp. — Március 16. Halmosd, Elyüs, Detrethem, Hármaspatak, Márkaszkék, Alsó-Kaznacs, Felső-Kaznacs, Cserese. — Március 17. Lecsémér, Somály, Porcz. Kárasztelek, Doh, Somlyó-Ujlak, Somlyó-Csehi, Kerestelek, Maladé. — Március 18. Balla, Bádon, Magyar-Goroszló, Oláh-Baksa. — Március 19. Kraszna. — Március 21. Kraszna-Horvát, Petenye, Ráton, Sereden, Magyar-Kecel, Oláh-Kecel. — Március 23. Varsoloz, Récese, Alsó-Bán, Felső-Bán, Pecsely, Márton, Hosszuszászó. — Március 24. Magyar-Valkó, Oláh-Valkó, Füzes, Füzes-Paptelek, Ujvágas, Csizér, Boján, Perje. — Március 25. Felső-Szék, Ballaháza, Kraszna-Tótfalu, Tusza, Bogdánháza, Bagolyfalu, Boronamező, Pálicka. — Március 26. Szilágy Nagyfalú, Búrgезд. — Március 28. Kémer. — Március 30. 31. április 1. 2. 4. Sz.-Somlyó. E tárgyalási sorrend azon meghagyással adatott ki a községi előjárókhöz, hogy a tárgyalási napokról az összes érdekeltek azonnal írásban értesítendők, az értesítéseket igazoló vétbizonyítványok a tárgyalást megelőzőleg, de minden körülmények közt a tárgyalás napján a községek részéről az 1883. évi XLIV. t.-c. 30. §-a értelmében a tárgyalásra kiküldendő két bizalmi férfiú által az adókvitő bizottsági elnökhöz juttatandók.

— **Gyász hírek.** Özvegy nagyböloni Böloni Pálné, született kovásznai Vajna Klára, — Böloni Bálint tasnádi főszolgabíróának édes anyja febr. 26-án, élete 73-ik évében Koppádon meghalt. A megboldogultban lapunk szerkesztője és családja egy szeretett kedves rokon elhunytát gyászolják. — Nagyböloni Böloni László bánfi-hunyadi ügyvéd második neje, született Kósa Emma febr. 28-án életének 32-ik évében, — Dulka Kálmán okleveles gyógyszerész életének 28-ik évében Tasnádon elhaltak. — Sárdi Adolf hentes f. hó 3-án 24 éves korában elhunyt. Temetése ma délután 4 órakor lesz. — Diószegi Albert, sz.-csehi kir. járásbíróági írnok m. hó 25-én életének 42-ik évében, hosszas szenvedés után meghalt.

— **A tanítók kinevezése.** A m. kir. valás és közoktatásiügyi miniszter Veress Miklós kémeri községi iskolai tanítót a zálnoki állami iskolához tanítónak kinevezte, — Réfy Mária zilahi polg. leányiskolai tanítónő a XI. fiz. osztályból a X. osztályba léptette elő; Szabó Etelka, Fögel Julia, Govrik Ilona, Kőrösy Helén és Plosz Ilona áll. elemi isk. segéd-tanítónőket pedig rendes tanítónőkké nevezte ki.

— **Szőlőfásajtási tanfolyam.** Guzman Dénes kir. borászati felügyelő folyó hó 16, 17. és 18-án Kárásztelken, 19, 20. és 21-én pedig Kémeren fog szőlőfásajtási tanfolyamokat tartani. Felhívának a vidéki szőlősgazdák, hogy egy jó élesre fent késsel mentül nagyobb számban vegyenek részt a tanfolyamokon.

— **Üresedés.** A ballai ev. ref. orgonista-kántortanítói állomás, mely lakáson kívül 400 frt készpénzfizetéssel és stóla-jövedelemmel jár, megüresedett. „A Protestáns Közlöny“-ben közlött hirdetmény szerint március 30-ik napjáig lehet reá pályázni.

— **Fröhlich Albinné.** „Pocsajiek“ címmel egy kötetes regényt írt, melyet lapunk közelebbi számában ismertetni fogunk.

— **Tűz.** Széplakon február 27-én délután 4 órakor kigyuladt Nics Jakabnak egy szalmával fedett sertésakolija a templom-utcában. Ettől a melléte levő szalmaboglya és istálló is tüzet fogott és oly gyorsan terjedt, hogy egyik sem volt megmenthető. A nagy sertések ki voltak szabadíthatók, 22 darab apró malac azonban beégett. A nagymennyiségben összehalmozott szalma iszonyu tüzzel égett s minthogy egy kis szél is kerekedett, a közeli szalma és szénakazlakat és épületeket, ezek között az ev. ref. fiu iskolát is csak a lakosság önfeláldozó munkájának sikerült nagy nehezen megmenteni.

